

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-195)

May (1) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 15)

11. கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேசேஷ கம்சித் கதாப்யஹம்

தத: ப்ரப்ருதி ஸ ஸ்வச்ச ஸ்வச்சாந்த:கரண: புமாந்

பொருள் - என்னுடைய விருப்பம் காரணமாக மட்டுமே நான் ஒரு சிலரை கடாஷித்து, அவர்களுக்கு நன்மை செய்ய விரும்புகிறேன். அதனைத் தொடர்ந்து அவர்களுடைய அந்தகரணம் தூய்மை அடைந்து, பரிசுத்தமாகிறார்கள்.

12. கர்மஸாம்யம் ஸமாஸாத்ய சுக்லகர்ம வ்யபாச்ய:

வேதாந்த ஜ்ஞாந ஸம்பந்ந: ஸாங்க்ய யோக பராயண:

13. ஸம்யக் ஸாத்வத விஜ்ஞாநாத் விஷ்ணௌ ஸத் பக்திமுத்வாஹந்

கலேந மஹதா யோகீ நிர்தூத க்லேச ஸஞ்சய:

பொருள் - என்னுடைய கடாஷும் கிட்டப்பெற்ற ஒருவன், கர்மம் இயற்றுவதில் சம நிலை அடைந்தவனாக, நற்செயல்களை மட்டுமே செய்தபடியும், வேதாந்த ஞானம் பெறுவதில் முனைந்தபடியும், ஸாங்க்ய யோகத்தில் நிலைத்தபடியும் உள்ளான். தொடர்ந்து ஸாத்வத தத்துவத்தில் கூறியுள்ளபடி மஹாவிஷ்ணுவிடம் ஸ்திரமான பக்தியை அடைகிறான். நாளடைவில் அந்த யோகி தன்னுடைய துன்பங்கள் அனைத்தையும் விடுகிறான்.

14. விதூய விவிதம் பந்தம் த்யேதமாநஸ்ததஸ்தத:

ப்ராப்நோதி பரம் ப்ரஹ்ம லக்ஷ்மீநாராயணாத்மகம்

பொருள் - தொடர்ந்து தன்னுடைய பந்தங்கள் அனைத்தையும் உதறியவனாக, மிகவும் உயர்ந்த ப்ரஹ்மமாகிய லக்ஷ்மீநாராயணனை அடைகிறான்.

15. ஏஷா து பஞ்சமீ சக்திர் மதீயாநுக்ரஹாத்மிகா

ஸ்வாச்சந்த்யமேவ மே ஹேதுஸ் திரோபாவாதி கர்மணி

பொருள் - இதுவே என்னுடைய அனுக்ரஹம் எனப்படும் ஐந்தாவது சக்தியாகும். திரோபாவம் முதலானவற்றில் நான் ஈடுபடுதல் என்பது என்னுடைய விருப்பம் காரணமாகவே ஆகும்.

16-1. இத்தம் சக்ர விஜாநீஹி நாந்யோஜ்யமத: பரம்

பொருள் - இந்த்ரனே! இப்படியாக என்னுடைய உயர்ந்த ஐந்து சக்திகளைக் குறித்து நீ அறிந்தாய். மேலும் இவற்றைக் குறித்துக் கூற ஏதும் இல்லை.

சக்ர:-

16-2. நம: ஸரோருஹாவாஸே நமோ நாராயணாச்ரயே

17. நமோ நித்யாநவத்யாயை கல்யாண குண ஸிந்தவே

த்வத் வாகம்ருத ஸந்தோஹ ஶுாலிதம் மே மஹத்தம:

18-1. பூயோஹம் ச்ரோதுமிச்சாமி சிச்சக்தி ரூபமுத்தமம்

பொருள் - இந்த்ரன் மஹாலக்ஷ்மியிடம், “தாமரையில் வசிப்பவளே! நாராயணனிடம் எப்போதும் பொருந்தி உள்ளவளே! உனக்கு எனது நமஸ்காரங்கள். திருக்கல்யாண குணங்களுடைய ஸமுத்திரமாகவே உள்ள உனக்கு நமஸ்காரங்கள். என்னுடைய அறியாமை என்னும் இருளானது என்னுடைய அமிர்தம் போன்ற வாக்குகள் மூலம் விலகின. உன்னுடைய உத்தமமான சித்சக்தி ரூபம் குறித்து நான் கேட்க ஆவலாக உள்ளேன்”, என்றான்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 195)

1-2-10 ப்ரகரணாத் ச

பொருள் - இங்கு உள்ள ப்ரகரணத்தினாலும் பரமாத்மாவே ஆவான்.

பாஷ்யம் - இந்தப் பகுதியில் உள்ள அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைக் கூறுவதாகவே உள்ளது. அவையாவன:

- கடவல்லீ (1-2-22) - மஹாந்தம் விபுமாத்மாநம் மத்வா தீரோ ந சோசதி - உயர்ந்தவனும், எங்கும் வ்யாபித்துள்ளவனும் ஆகிய பரமாத்மாவை உபாஸிக்கும் அறிவாளி ஒருவன் எதற்கும் வருத்தம் அடையமாட்டான்.
- கடவல்லீ (1-2-23) - நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்ய: ந மேதயா ந பஹிநா ச்ருதேந யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் - பரமாத்மா ச்ரவணம், மனனம், த்யானம் மூலம் மட்டுமே அடையப்படுபவன் அல்லன்; யார் ஒருவனைப் பரமாத்மா தேர்ந்தெடுக்கிறானோ அவனால் மட்டுமே அடையப்படுபவனாக உள்ளான்; அவனுக்கு மட்டுமே தனது ஸ்வரூபத்தைக் காண்பிக்கிறான்.

மேலும் இங்கு ஆராயப்படுவது, கடவல்லீ (1-2-24) - க இத்தா வேத யத்ர ஸ: பரம்பொருள் இப்படிப்பட்டது என்று யார் அறிவார்கள் - என்பதே ஆகும். இதன் மூலமும், இங்கு முன்னர் உரைக்கப்பட்டதான “பரமாத்மாவின் கருணையால் மட்டுமே ஒருவன் பரமாத்மாவை அறிய இயலும்” என்பது உணரப்படுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - இங்கு ஓர் ஆசேஷபம் எழலாம். இங்கு அந்தணர்கள் மற்றும் க்ஷத்ரியர்களை உணவாகக் கொள்பவனாகக் கூறப்படுபவன், எந்தவிதமான பாவங்களும் ஒட்டாதவனாகிய பரமாத்மா என்று கூற இயலாது; இதன் காரணம், கர்மபலன்களை வேறு ஒருவனுடன் சேர்ந்து நின்று அனுபவிக்கும் ஜீவாத்மா குறித்தே அடுத்து உள்ள பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனைக் கடவல்லீ (1-3-1) - ருதம் பிபந்தௌ ஸுக்ருதஸ்ய லோகே குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ பரார்த்தே சாயாதபௌ ப்ரஹ்மவிதோ வதந்தி பஞ்சாக்நயோ யே ச த்ரிணாசிகேதா: - கர்மபலன்களை அனுபவிப்பவர், புண்ணிய லோகமான இந்த உலகில் இதயம் என்று குகையில் நுழைந்திருப்பவர் என இருவர் உண்டு; இருளும் ஒளியும் போன்று இவர்கள் உள்ளனர்; இப்படியாக பஞ்சாக்னி செய்பவர்களும், மூன்று அக்னி கார்யம் செய்பவர்களும் ஆகிய ப்ரஹ்மவித்துக்கள் கூறுகிறார்கள் - என்றது காண்க. இங்கு ஜீவாத்மா அல்லாமல் கூறப்பட்ட இரண்டாவது என்பது, புத்தி அல்லது ப்ராணனைக் குறிப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். பழங்களை புஜித்தல் என்பது கர்மபலன்களை அனுபவித்தலே ஆகும்; இது பரமாத்மாவுக்குப் பொருந்தாது. ஆனால் இவ்விதம் செய்கின்ற ஜீவாத்மாவுக்கு ஏதோ ஒருவிதத்தில் ப்ராணன் அல்லது புத்தியுடன் தொடர்பு இருந்தே ஆகவேண்டும்; காரணம் இவை மூலம் மட்டுமே ஜீவாத்மா கர்மபலன்களை அனுபவிக்கிறான். ஆகவே உண்பவன் குறித்துக் கூறப்படும் பகுதியும் இதனைச் சேர்ந்தது என்பதால், உண்பவன் ஜீவாத்மாவே ஆவான் என்றாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 195)

மூலம் - இப்படியே ரக்ஷகனான ஸ்ரீய:பதியைப் பற்ற விச்வாஸமாந்த்யமும், ரக்ஷகாந்தராந்வேஷணமும், “த்வம் மே அஹம் மே” என்று பிணக்கும், நிருபாதிக அந்ய சேஷத்வ ப்ரமமும், தேவதாந்தர ப்ராவண்யமும், தத்பக்த ஸம்ஸர்கமும், மற்றும்முள்ள அஸேவ்யஸேவா ருசியும், தேஹாத்ம ப்ரமாதிகளும், ஸ்வதந்த்ராத்ம ப்ரமாதிகளும், ஸ்வார்த பரிக்ரஹமும், பாகவதாபசாரமும், ஆகிஞ்சந்ய விஸ்மருதியும், ஸம்ஸாராநுவ்ருத்தி ருசியும், ஆத்மநாசாதி பயமும், அஸதாசார ருசியும், சத்ரு மித்ராதி விபாக நிருபணமும், பாந்தவாந்தர பரிக்ரஹமும், ப்ரயோஜநாந்தர ருசியும், பரம ப்ரயோஜன வைமுக்யமும், மற்றும் ஸ்வநிஷ்டா விரோதிகள் ஒன்றும் பின்னாடாது.

விளக்கம் - (திருமந்த்ரத்தை அநுஸந்திப்பதால் விளையும் நன்மைகளைத் தொடர்கிறார்) மகாலக்ஷ்மியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் காப்பாற்றுவான் என்னும் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையில் தளர்வு, வேறு யாரேனும் காப்பாற்றுவார்களா என்ற தேடுதல், “நீ எனக்கு உரியவன்” என்று ஸர்வேச்வரன் கூறுகையில் “நான் எனக்கே உரியவன்” என்று மறுத்தல், மற்றவர்களுக்கு எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அடிமையாக இருத்தல் என்னும் மயக்கம், மற்ற தேவதைகளிடம் விருப்பம் கொள்ளாதல், அந்த தேவதைகளின் பக்தர்களிடம் ஈடுபாடு கொள்ளாதல், நம்முடைய கைங்கர்யத்தை ஏற்கத் தகுதி அற்றவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல், சரீரமே ஆத்மா என்ற மயக்கம், ஆத்மா சுதந்திரமானது என்னும் மயக்கம், நமக்காகச் சொத்து சேர்த்தல் முதலிய செயல்களில் ஈடுபாடு, பாகவதர்களிடம் அபசாரப்படுதல், நம்மிடம் கரையேற எந்தவிதமான முதலீடும் இல்லை என்பதை மறத்தல், ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி இருப்பதில் ஆர்வம் காண்பித்தல், ஆத்மா

அழிந்துவிடும் என்று அச்சம் கொள்ளாதல், தகாதவற்றைச் செய்வதில் ஆர்வமாக இருத்தல், நண்பர்கள் விரோதிகள் என்று பாரபக்டும் பார்த்தல், மற்ற பலன்களில் ஈடுபாடு உண்டாதல், ஸர்வேச்வரனை அடைதல் என்னும் உயர்ந்த குறிக்கோளை மறத்தல், தன்னுடைய குறிக்கோளில் நிலைநிற்பதைத் தடுக்கும் விரோதிகள் என்று எதுவும் அருகில் அண்டாது.

இஹ நிஜபக்டு விருத்தெள: ஈத்ருசநிஷ்டா விரோதிபிச்சாந்யெள:
த்விசதுஷ்க ஸாரவேதீ கங்காஹ்ருத: இவ ந கச்சதி சேஷாபம்

பொருள் - இந்த இரு நான்கு எழுத்தின் (எட்டு எழுத்து = அஷ்டாசுரம் = திருமந்திரம்) ஆழ்பொருளை அறிந்த ஒருவன், தன்னுடைய ஸித்தாந்தத்துக்கு முரணாக உள்ள ஸித்தாந்தங்களாலும், தன்னுடைய நிஷ்டைக்கு முரணாக உள்ளவற்றாலும், கங்கையில் காணப்படும் மடு போன்று கலக்கம் அடையமாட்டான்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 15)

47. நால்வேதங்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ர தர்சிகளைப்போலே இவரையும் ரிஷி முநி கவி யென்னும்.

அவதாரிகை - பூர்வ ஸந்தர்ப்ப ப்ரக்ரியையை இவர் தர்சித்துப் பேசினதே யுள்ளதென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார் (நால்வேதமித்யாதியால்).

விளக்கம் - முன்பு பல ரிஷிகளின் சொற்களைக் காணும்போது, அவற்றின் சேர்க்கை என்பது இவர் உரைத்தபடியே உள்ளது என்று நம்மாழ்வார் உரைத்த இடங்களைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “நால்வேதங் கண்டானே” என்னும்படி ஈச்வரன் தானடியில் செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாஷாத்தகரித்து, “அஷ்டாதச புராணநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத:” என்கிறபடியே அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆநுபூர்வியையும் தர்சித்துச் சொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “நால்வேதம் கண்ட புராணருஷி” என்று சூர்ணையில் கூறப்படுவது யார்? பெரியதிருமொழி (8-10-1) - நால்வேதங் கண்டானே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன், தான் தொடக்கத்தில் அனைத்திற்கும் முன்பாகச் செய்தது போன்று, நான்கு வேதங்களையும் நன்றாக அறிந்த, அஷ்டாதச புராணநாம் கர்த்தா ஸத்யவதீஸுத: - ஸத்யவதியின் புத்திரராகிய வ்யாஸர் பதினெட்டு

புராணங்களையும் செய்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப, பதினெட்டு புராணங்களையும் முன்னர் அவை இருந்த வரிசையைக் கண்டு உரைத்த வேதவ்யாஸ பகவானைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - “நால்வேதங் கண்டான்” என்கிறவிடத்தில் ஸ்வேந ரூபேண நின்று தர்சித்தமையன்றிக்கே வ்யாஸ ரூபேண நின்று தர்சித்தமைதன்னைச் சொல்லுகிறதென்று இவருக்குக் கருத்தாகவுமாம். “ஸங்கீர்ண புத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா: சரண்யம் சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம்; தைர் விஜ்ஞாப்தகார்யஸ்து பகவாந் புருஷோத்தம: அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசராத்” என்றும், “க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்” என்றும் பகவதாவேச அவதாரதயா பகவான் தானாகச் சொல்லக் கடவதிறே.

விளக்கம் - பெரியதிருமொழி (8-10-1) - நால்வேதங் கண்டான் - என்று கூறும்போது, ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய மேன்மையுடன் கூடிய ரூபத்துடன் நின்று பார்த்ததோடு மட்டும் அல்லாமல், வ்யாஸமுனிவரின் ரூபம் எடுத்தும் நின்று பார்த்தான் என்பதே திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவுள்ளம் ஆகிறது. ஸங்கீர்ண புத்தயோ தேவா ப்ரஹ்மருத்ர புரஸ்ஸரா: சரண்யம் சரணம் ஜக்மு: நாராயணமநாமயம்; தைர் விஜ்ஞாப்தகார்யஸ்து பகவாந் புருஷோத்தம: அவதீர்ணோ மஹாயோகீ ஸத்யவத்யாம் பராசராத் - கலங்கின அறிவுள்ளவர்களான நான்முகன், சிவன் போன்ற தேவர்கள் அனைவரும் அனைத்து உயிர்களின் புகலிடமாகவும், எந்தவிதமான தோஷமும் அற்றவனாகவும் உள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனைச் சரணம் புகுந்தனர்; அவர்களுடைய விண்ணப்பத்திற்கு ஏற்ப புருஷோத்தமன் ஸத்யவதியின் புத்திரனாக பராசரமுனிவர் மூலம் மஹாயோகியான வ்யாஸமுனிவராக அவதரித்தான் - என்றும், க்ருஷ்ண த்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும் - க்ருஷ்ண த்வைபாயநர் என்னும் திருநாமம் கொண்ட வ்யாஸ பகவானை நாராயணனாகவே அறியவேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரனுடைய அவதாரமாகவே உள்ளதால், பகவான் “இது நானே” என்று கூறிக்கொள்வது வ்யாஸமுனிவரை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்துள்ள ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவானை வேதங்களின் பூர்வ ஸித்தாநுபூர்வியை தர்சித்துச் சொன்னபடியாலே, “தர்சநாத் ருஷி: மநநசீலோ முநி: கவி: க்ராந்த தர்சீ” என்கிறவர்த்தங்களை நினைத்துக்கொண்டு, “ச்ருயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷே ஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: தர்மே சார்த்தேச காமே ச மோசேஷ ச பரதர்ஷப” என்றும், “ஏவம் விதம் பாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸ ரூபீ மஹாமுநி:” என்றும், “ஸாக்ஷால்லோகாத் பாவாமாந: கவிமுக்க்ய: பராசர்ய:” என்றும் ருஷி முநி கவி என்றும் சொல்லிற்றிறே. மந்த்ரதர்சிகளானவர்களை பூர்வ ஸித்த ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்ற “நம ருஷிப்யோ மந்த்ர க்ர்த்தப்ய:” என்றும், “பகவாத் செளநக முநி:” என்றுமித்யாதிகளிலே ருஷி முநி என்று சொல்லிற்றிறே. இவர்கள் விஷயத்திலும் கவி சப்த ப்ரயோகமுண்டாகில் வந்த ஸ்த்தலங்களிலே கண்டு கொள்வது.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட வேதவ்யாஸ பகவான், வேதங்கள் முன்பு எவ்விதம் இருந்தன என்று அவைகளை வரிசைப்படுத்திக் கண்டார்; இதன் காரணமாக வேதவ்யாஸரைக் குறித்து, தர்சநாத் ருஷி: மநநசீலோ முநி: கவி: க்ராந்த தர்சீ - காண்பதால் ரிஷி, மனனம் செய்யும் திறனால் முனிவன், நூல்களை ஆராய்வதால் கவிஞன் - என்று கூறப்படும் பொருளை எண்ணியே கீழே உள்ள வரிகளில் உள்ளது போன்று கூறினர்:

- மஹாபாரதம் - ச்ருயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷே ஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: தர்மே சார்த்தேச காமே ச மோசேஷ ச பரதர்ஷப - ஜனமேஜயரே! அறம், பொருள், காமம், மோக்ஷம் ஆகிய நான்கிலும் மஹாத்மாவான வ்யாஸரிஷியின் ஸிம்ஹநாதம் போன்ற இது கேட்கப்படட்டும் (ரிஷி என்றது காண்க).
- மஹாபாரதம் - ஏவம் விதம் பாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மா, ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸ ரூபீ மஹாமுநி: - எந்த மஹாத்மாவால் இப்படியாகப் பாரதம் கூறப்பட்டதோ, அந்த வ்யாஸமுனி (முனி என்றது காண்க).

- மஹாபாரதம் - ஸாஷூல்லோகாத் பாவாமாந: கவிமுக்க்ய: பராசர்ய: - உலகங்கள் அனைத்தையும் தூய்மையாக்கவல்ல கவிகளில் முதன்மையானவர் வ்யாஸர் (கவி என்றது காண்க).

இப்படியாக இந்த மூன்று வரிகளில் ரிஷி, முனி மற்றும் கவி என்று உரைத்தது காண்க. மந்த்ரங்களில் உள்ளதை ஆராய்ந்து அறிந்து கொண்டு அவற்றை எடுத்துக் கூறியவர்களை, “அவர்கள் முன்பே உள்ளதான சொற்களின் சேர்க்கையை அறிந்து கொண்டு உரைத்தவர்கள்” என்னும் பொருள் விளங்கும்படியாக, நம ருஷிப்யோ மந்த்ர க்ர்த்ப்ய: - மந்த்ரங்களை உரைத்த ரிஷிகளுக்கு நமஸ்காரம் - என்றும், பகவாத் சௌநக முநி: - பகவானாகிய ஸௌநக முனிவர் - என்றும் அவர்களைக் குறித்து “ரிஷி, முனி” போன்ற பதங்கள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது; இது போன்று மந்த்ரங்கள் உரைத்த இவர்கள் குறித்து “கவி” என்னும் பதமும் பல இடங்களில் உபயோகப்படுத்தப்பட்டதைக் காணலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னாப்போலே த்ராவிடமானவிதின் பூர்வ ஸித்தாநுபூர்வியை ஸாஷூத்கரித்துப் பேசின இவ்வாழ்வாரையும் “ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ர சாகாம் யோத்ராஷித் த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம்” என்றும், “சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம் புத்திதூஷகம் அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாந ஜநகம்திந்த்ரிணீ மூல ஸம்சர்யம்” என்றும், “உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு” என்றும் முன்புண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை தர்சித்துப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ருஷி யென்றும், முனியென்றும், கவியென்றும் சொல்லுமென்கை.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவர்களைக் கூறியது போன்று, தமிழ் வேதமாகிய இவற்றை முன்பே இருந்த விவரங்களை அடியொட்டி அருளிச்செய்த ஆழ்வார் குறித்து கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (1-6) - ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமிவோதிதம், ஸஹஸ்ர சாகாம் யோத்ராசுஷித் த்ராவிடம் ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதாம் - ஸர்வேச்வரன் குறித்து தமிழில் உள்ள ஆயிரம் பாசுரங்களை உள்ளடக்கிய திருவாய்மொழி என்னும் உபநிஷத்தை யார் அறிந்தாரோ, அப்படிப்பட்டவரும், இந்த உலகில் உள்ள க்ருஷ்ண பக்தி முழுவதும் ஒரு உருவம் எடுத்தது போன்று அவதரித்தவரும் ஆகிய ரிஷியாகிய நம்மாழ்வாரை நமஸ்கரிக்கிறோம்.
- பராங்குச அஷ்டகம் - சடகோபமுநிம் வந்தே சடாநாம் புத்திதூஷகம் அஜ்ஞாநாம் ஜ்ஞாந ஜநகம்திந்த்ரிணீ மூல ஸம்சர்யம் - சடம் என்னும் வாயுவை வென்றவரும், அறிவற்றவர்களுக்கு ஞானம் அளிப்பவரும் புனியமரத்தின் கீழ் எழுந்தருளியுள்ளவரும் ஆகிய முனிவரான நம்மாழ்வாரை வணங்குகிறேன்.
- திருவாய்மொழி (3-9-10) – உலகம் படைத்தான் கவியாயினேற்கு

இப்படியாக உள்ள வரிகளில் “முன்னர் இருந்து வரும் சொற்களுடைய சேர்க்கையை அனுபவித்து உரைத்தவர்” என்னும் கருத்து வெளிப்படும்படியாக நம்மாழ்வாரையும் வ்யாஸபகவான் போன்றே ரிஷி என்றும், முனி என்றும், கவி என்றும் சொல்வது காண்க.

48. படைத்தான் கவியென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வ கல்பநாமே.

அவதாரிகை - இன்னும் இதினுடைய அநாதித்வ ஸூசகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறார் - (படைத்தானித்யாதி).

விளக்கம் – மேலும் இந்தத் தமிழ் வேதமானது எல்லையற்ற காலமாகவே இருந்து வருகிறது என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தவல்ல ப்ரமாணத்தைக் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “உலகம் படைத்தான் கவி” என்கையாலே “ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்கிறபடியே ஒருப்பட்டொருப்பட்டிடு மேன்மேலும் லோக ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், “ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்” என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டிதோறும் சந்த்ரஸூர்யாதி ஸகல பதார்த்தங்களும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமாபோலே த்ராவிட வேதமான இப்ப்ரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பநமாய் வருமென்று தோன்றுமிறே யென்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-9-10) - உலகம் படைத்தான் கவி - என்று கூறும்போது, திருவாய்மொழி (3-9-10) - ஒன்றியொன்றி யுலகம் படைத்தான் - என்று கூறுகிறார்; இதன் கருத்து - ப்ரளயத்தின் பின்னர் உலகைப் படைக்கும்போது முன்னர் இருந்தது போன்று படைக்கும் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்து கவி பாடுபவன் - என்பதாகும். அதாவது மீண்டும் உலகைப் படைக்கும்போது தைத்திரீயத்தில் - ஸூர்யாசந்த்ரமஸௌ தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத் - சூரியனையும் சந்த்ரனையும் முன்பு இருந்த கல்பம் போன்றே படைத்தான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, சந்த்ரன் சூரியன் போன்ற அனைத்து வஸ்துக்களும் முன்னர் இருந்த கல்பத்தில் எவ்விதம் இருந்தனவோ அது போன்றே இருந்து வருவது போன்று, தமிழ் வேதமான இந்த ப்ரபந்தமும், படைப்பு தோன்றும் முன்னர் இருந்த கல்பங்களில் உள்ளது போன்றே மீண்டும் உண்டானது என்று கருத்து.

49. உறக்கந்தலைக் கொண்ட பின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனொடே யோதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண்புரிநூல் மானுரி திரிதந்துண்ணும் காமனுடலிருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்ட புத்ராதிகளுக்கு மறை பயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத்தெந்தையான வாய்முதலப்பன் பரமகுருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்லக் கற்றனமே யென்றவிவரும் நாவினால் நன்மையாலென்று மோதவல்ல பிராக்களைக் கன்மின்க ளென்று சொல் பயிற்ற, வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணாதிகள்போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.

அவதாரிகை - ஏவம்பூதமானவிது பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஆழ்வாருக்கு ஸித்தித்து ஆழ்வார் ப்ரஸாதத்தாலே இவ்வருகுள்ளார்க்கு உபஜீவ்யமாய் இவரையிட்டு நிரூபிக்கும்படி யானமையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் - (உறக்கமித்யாதியால்).

விளக்கம் - இப்படிப்பட்டதான தமிழ்வேதமாகிய ப்ரபந்தங்கள் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபை காரணமாக ஆழ்வாருக்குக் கிட்டியது; ஆழ்வாருடைய க்ருபை காரணமாக இங்கு உள்ளவர்கள் கரையேறக் காரணமாக உள்ளது; மேலும் இது இவருடைய திருநாமத்தோடு சேர்த்து உரைக்கப்படுகிறது; இவற்றுக்கு உதாரணங்கள் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “உன்னியயோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை” என்கிறபடியே ஸம்ஹ்ருதி ஸமயத்தில் நாமரூப விபாகாநர்ஹமாய் ஸதவஸ்த்தமாய்க் கிடந்தவித்தை ஸ்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாறே விபக்தமாக்கி மஹதாதி ஸகல தத்வங்களையும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்து சதுர்முக ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னாக ஏகார்ணவத்திலே “இவை நல்வழியாய்க் கரை சேரும் விரகேதோ” என்று அநுஸந்திக்கையாகிற யோகநித்ரையைச் செய்த வநந்தரம், “உணர்ந்தாய் மறைநான்கும்” என்கிறபடியே ஸுப்த ப்ரபுத்த ந்யாயத்தாலே ஸம்ஸ்கார கதமாய்க் கிடந்த நாலு வேதங்களையும் ஆநுபூர்வி தப்பாதபடி ஸ்மரித்த.

விளக்கம் - பெரியதிருமடல் (8) - உன்னியயோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட பின்னை - என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரளய காலத்தில் பெயர் மற்றும் உருவம் ஏதும் இல்லாமல் (அல்லது பெயர், உருவம் கொண்டு பிரித்துக் காண்பிக்க இயலாமல் ஒன்றாக உள்ள), ஸத் என்பது மட்டுமே உள்ளது என்பது போன்று கிடந்த அனைத்தையும், ஸ்ருஷ்டி காலம் வந்தவுடன் ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னைக் காட்டிலும் வேறாக்கி, மஹத் உள்ளிட்ட அனைத்து தத்வங்களையும் மற்றும் அண்டத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்; அதனைத் தொடர்ந்து நான்முகனைப் படைப்பதற்கு முன்பாக ப்ரளய வெள்ளத்தில், “இவை அனைத்தும் நல்ல மார்க்கத்தில் செல்வதற்கான உபாயம் என்னவோ” என்று எண்ணியபடி

கிடப்பதான யோகநித்திரையில் உள்ளான். அதன் பின்னர், இரண்டாம் திருவந்தாதி (48) - உணர்ந்தாய் மறைநான்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப “விழித்திருக்கும்போது எதனை எண்ணியபடி உள்ளானோ, அதனையே உறங்கி எழுந்த பின்னரும் எண்ணியபடி உள்ளான்” என்ற ஸுப்த ப்ரபுத்த ந்யாயம் காரணமாக, தன்னுடைய நினைவின் காரணமாகவே உள்ளதான நான்கு வேதங்களையும், அவற்றின் உச்சரிப்பு முறை தவறாதபடி நான்முகனுக்கு உணர்த்துகிறான் (இவ்விதம் நான்முகன் உணர்ந்தான் என்பதையே சூர்ணையில் “மறைநான்கும் உணர்ந்த” என்றார்).

வ்யாக்யானம் - “திசைமுகனார் தங்களப்பன்” என்கிறபடியே தனக்கு ஜநகனான ஸர்வேச்வரனோடே, “யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹினோதி தஸ்மை” என்னும்படி ஓதின “சந்தச் சதுமுகன்” என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாகவுடைய சதுர்முகன்,

விளக்கம் - (அடுத்து யார் இவ்விதம் உணர்ந்தார்கள் என்ற கேள்விக்கு “நான்முகன்” என்று விடை அருளிச்செய்கிறார்) பெரியதிருமொழி (2-2-7) - திசைமுகனார் தங்களப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது தந்தையான ஸர்வேச்வரனுடன், ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் - யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹினோதி தஸ்மை - எந்தப் பரமபுருஷன் நான்முகனுக்கு வேதங்களை உபதேசம் செய்கிறானோ - என்பதற்கு ஏற்ப ஓதின, பெரியாழ்வார் திருமொழி (2-5-8) - சந்தச் சதுமுகன் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களைத் தனக்கு அடையாளமாகக் கொண்ட நான்முகன்.

வ்யாக்யானம் - “சலங்கலந்த செஞ்சடை”, “வெண்புரிநூல் மார்வன்”, “மானுரியதளுமுடையவர்”, “பிறர் மனை திரிதந்துண்ணும்”, “காமனுடல் கொண்ட தவத்தார்”, “இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண் தோளீசர்” என்று நித்ய ஸ்நானோபவீத க்ருஷ்ணாஜிந தாரண பிஷாந்ந போஜந இந்த்ரியஜய ஸதாத்யயந பரத்வங்களான ப்ரஹ்மசர்ய லக்ஷண யுக்தனாய், “ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய” என்கிறபடியே தனக்கு ஜ்யேஷ்ட்ட புத்ரனான ருத்ரன்

முதலானார்க்கும், “சரணாமறை பயந்த” என்கிறபடியே புருஷார்த்த ததுபாய ஜ்ஞாந ஸாதநமான வேதத்தை ஓதுவித்தாப்போலே.

விளக்கம் - (அடுத்து நான்முகன் செய்தது என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்) திருச்சந்தவிருத்தம் (113) - சலங்கலந்த செஞ்சடை - என்பதற்கு ஏற்ப கங்கை நீரால் எப்போதும் ஸ்நாநம் செய்தபடி உள்ளவனும், முதல் திருவந்தாதி (46) - வெண்புரிநூல் மார்வன் - என்பதற்கு ஏற்ப யஜ்ஞோபவீதம் தரித்தவனும், பெரியதிருமொழி (10-9-4) - மானுரி யதருமுடையவர் - என்பதற்கு ஏற்ப மான் தோலை ஆடையாக அணிந்துள்ளவனும், திருக்குறுந்தாண்டகம் (19) - பிறர் மனை திரிதந்துண்ணும் - மற்றவர்கள் வீட்டில் பிச்சை எடுத்து உண்பவனும், நான்முகன் திருவந்தாதி (78) - காமனுடல் கொண்ட தவத்தார் - என்பதற்கு ஏற்ப ஐந்து புலன்களையும் வென்றவனும், பெரியதிருமொழி (6-6-8) - இருக்கிலங்கு திருமொழிவா யெண் தோளீசர் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் வேதங்களை ஓதியபடி உள்ளதன் காரணமாக ப்ரம்மசர்ய நிலைக்குத் தகுதியானவனும், ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்ட்டாய - நான்முகனுக்கு முதல் புத்திரன் - என்றுள்ளவனும் ஆகிய சிவன் முதலானவர்களுக்கு, முதல் திருவந்தாதி (60) - சரணாமறை பயந்த - என்பதற்கு ஏற்ப புருஷார்த்தம் மற்றும் அதன் உபாயம் ஆகியவற்றுக்குத் தேவையான ஞானம் அளிக்கவல்ல வேதத்தை ஓதுவித்தான்.

வ்யாக்யானம் - “ஆதுமில் காலத்தெந்தை” என்று “ஒன்றும் தேவும்” இத்யாதிப்படியே ஒன்றுமில்லாத ஸம்ஹார காலத்திலே நாமரூபங்களை இழந்தவோபாதி ஸத்தையுமிழந்து போகாமே எந்தையான முறையாலே தன் மேல் ஏறிட்டுக்கொண்டு நோக்கி மீளவும் கரணாதிகளைத் தந்து ஜ்ஞாந விகாஸத்தைப் பண்ணின “வாய் முதலப்பன்” என்கிற வாய்த்த காரண பூதனான உபகாரகன்.

விளக்கம் - (இதே போன்று தமிழ் வேதத்தைக் குறித்து அடுத்து கூறுகிறார்) இதே போன்று. திருவாய்மொழி (3-4-4) - ஆதுமில் காலத்தெந்தை - என்று, திருவாய்மொழி (4-10-1) - ஒன்றும் தேவும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேறு ஏதும் இல்லாத ஸம்ஹார காலத்தில், பெயர் மற்றும் ரூபங்களை இழந்த ஜீவாத்மாக்கள் தங்களுடைய இருப்பு என்பதை மட்டும் இழக்காமல் இருந்தபோது, அவற்றுக்குத்

தந்தை என்ற முறை காரணமாக, அவை படும் துன்பங்கள் அனைத்தையும் தன் மேலிட்டுக் கொண்டு, கருணையுடன் நோக்கி, அவற்றுக்கு மீண்டும் கைகால் போன்றவற்றை அளித்து, அவற்றுக்கு ஞான மலர்ச்சியை ஏற்படுத்தி, திருவாய்மொழி (7-9-3) - வாய் முதலப்பன் - என்பதற்கு ஏற்ப இயல்பான உதவிகள் செய்யும் ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - “பீதகவாடைப்பிரானார் பிரம குருவாகி” என்கிறபடியே தானே ஆசார்யனாய், “இராப்பக லோதுவித்து” என்கிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற, “என் முன் சொல்லும்” என்கிறபடியே முன்னுருச் சொல்ல, “திருநாமச்சொல் கற்றனமே” என்று அநூச்சாரணம் பண்ணினேனென்று இப்படியே அவனோடே ஓதினவிவரும்,

விளக்கம் - (ஸர்வேச்வரன் தமிழ் வேதம் குறித்துச் செய்தது என்ன என்று கூறுகிறார்) பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - பீதகவாடைப்பிரானார் பிரம குருவாகி - என்பதற்கு ஏற்ப, தானே ஆசார்யனாக வந்து, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-3) - இராப்பகல் ஓதுவித்து - என்பதற்கு ஏற்ப இரவு மற்றும் பகல் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல், திருவாய்மொழி (7-9-2) - என் முன் சொல்லும் - என்பதற்கு ஏற்றபடி அவன் வேதங்களை உரைக்க, திருவிருத்தம் (64) - திருநாமச்சொல் கற்றனமே - என்பதற்கு ஏற்ப “தொடர்ந்து நான் உரைத்தேன்” என்று இவ்விதம் அவனுடன் இணைந்து ஓதிய நம்மாழ்வாராகிய இவரும்.

வ்யாக்யானம் - “நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன்” என்று தொடங்கி, “குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித் திரிவன்” என்று ஸ்வாசார்ய ப்ரேமத்தையும், “நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதும்” படியான என்னை, “அன்னையா யத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபன்” என்று க்ருதஜ்ஞதையை முன்னிட்டுக் கொண்டு, “ஓதவல்ல பிராக்கள்” என்று இத்தை அப்யஸிக்கவல்ல உபகாரகரென்னும்படி ச்ரத்தா பூர்வகமாக ஓதும் ஸ்ரீமதுரகவிகள் போல்வாரை, “கன்மின்களென்றும்மை யான்” என்கிறபடியே “இத்தை அப்யஸியுங்கோள்” என்று சொல்லி “சொல் பயிற்றிய” என்கிறபடியே இச்சப்தத்தை அப்யஸிப்பிக்க,

விளக்கம் - (நம்மாழ்வார் செய்தது என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார்) கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (2) - நாவினால் நவிற்றின்ப மெய்தினேன் - என்று தொடங்கி, கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (2) - குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசை பாடித் திரிவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தனது ஆசார்யனிடம் கொண்டுள்ள ப்ரேமத்தையும்; கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (4) - நன்மையால் மிக்க நான்மறையாளர்கள் புன்மையாகக் கருதுவர் - என்னும்படியான என்னை, கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு (4) - அன்னையா யத்தனாய் என்னை ஆண்டிடும் தன்மையான் சடகோபன் - என்பதற்கு ஏற்ப, எனது அடிமைத்தனம் என்னும் ஒன்றை மட்டுமே கொண்டு என்னைப் பாதுகாத்தல் என்பதை நம்மாழ்வார் செய்வது கொண்டு அத்தகைய செய்ந்நன்றி அறிதலையும் [மேலே ஐந்து வரிக்கு முன்பாகக் கூறப்பட்ட ஆசார்யனிடம் கொண்ட ப்ரேமை மற்றும் செய்ந்நன்றி அறிதல் ஆகிய இரண்டையும்] முன்னிட்டுக்கொண்டு, திருவாய்மொழி (9-1-11) - ஓதவல்ல பிராக்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தத் தமிழ்வேதத்தைக் கற்கவல்ல உபாகாரகர்கள் (அதாவது தாங்கள் கற்றுக் கொண்டு, மற்றவர்களுக்கு உபதேசம் செய்யவல்லவர்கள்) என்னும்படி உள்ள மதுரகவியாழ்வார் போன்றவர்களை, திருவாய்மொழி (6-8-6) - கன்மின்களென்றும்மை யான் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இதனைத் தொடர்ந்து பயில்வீர்களாக” என்று கூறி, திருவாய்மொழி (9-5-8) - சொல் பயிற்றிய - என்பதற்கு ஏற்ப இந்தத் தமிழ் வேதத்தை பயில்விக்க.

வ்யாக்யானம் - வேதமானது “ஓதுவாரோத்து” என்று அத்யேதாக்களையிட்டு நிரூபிக்கப்படுமதாகையாலே ஆதர்வணம், தைத்திரீயம், காண்வம் என்று பேர் பெற்றாப் போலே இவர் இதுக்கு ப்ரதமாத்யேதாவானது கொண்டு இதுவும் “சடகோபன் சொல்” என்று பேர் பெற்றதென்கை.

விளக்கம் - (இவ்விதம் நம்மாழ்வார் செய்ததால் நிகழ்ந்தது என்ன என்று அருளிச் செய்கிறார்) வேதங்கள், திருவாய்மொழி (3-1-6) - ஓதுவாரோத்து - என்பதற்கு ஏற்ப அவற்றை ஓதுகின்றவர்களில் தலைவராக உள்ளவர்களைக் கொண்டு அடையாளம் காண்பிக்கப்படுவதன் காரணமாக அவை “ஆதர்வணம், தைத்திரீயம், காண்வம்” என்று பல்வேறு பெயர்கள் பெற்றன. இதே போன்று நம்மாழ்வார், தமிழ்வேதமாகிய இதனை முதலில் அருளிச்செய்ததன் காரணமாக இந்தத்

தமிழ்மறையானது, திருவாய்மொழி (1-2-11) - சடகோபன் சொல் - என்று பெயர் பெற்றது.

வ்யாக்யானம் - ஆக “அத்யயந” இத்யாதி வாக்யத்தில் “சந்தங்களாயிரம்” என்று ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வேதத்வத்தை, “எவ்வுலகத்து” இத்யாதி வாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவாக ஸாதித்தாராய்த்து.

விளக்கம் - ஆக சூர்ணை (39) – எவ்வுலகத்து - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய, சூர்ணை (37) - அத்யயந – என்பதில் காணப்படும் “சந்தங்கள் ஆயிரம்” என்ற பதங்கள் மூலம் திருவாய்மொழிக்கு உணர்த்தப்பட்ட வேதத்தன்மையை நிரூபித்தார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 160)

2.8.8 காண்பரா ரெம்மீசன் கண்ணனையென் காணுமாறு

ஊண்பேசி லெல்லா வுலகுமோர் துற்றாற்றா

சேண்பால வீடோ வுயிரோ மற்றெப் பொருட்கும்

ஏண்பாலும் சோரான் பரந்துளனா மெங்குமே

பொருள் – என்னுடைய ஸ்வாமியாகிய க்ருஷ்ணனை அறியவல்லவர் யார்? அவன் இப்படிப்பட்டவன் என்றால், அவனை அறிவது எப்படி? அவனுக்கு உணவு இது என்று கூற முனைந்தால் அனைத்து உலகங்களும் சேர்ந்து ஒரு பிடி உணவு கூட ஆக இயலாது. அவனுக்கு இருப்பிடமான வீடானது, அனைத்து லோகங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதான பரமபதம் ஆகும். அவன் தன்னைத் தவிர்ந்த மற்ற அனைத்து பொருள்களுக்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ளான். அனைத்து திசைகளிலும் ஒரு இடம் விடாமல் எங்கும் பரந்து நிற்கிறான்.

அவதாரிகை - அவனுடைய அப்புத கர்மங்களைத் தனித்தனியும் திரளவும் பரிச்சேதிக்கப் போகாது எத்தனையேனும் அளவுடையார்க்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - எத்தனை ஞானம் நிறைந்தவர்களாலும் கூட க்ருஷ்ணனுடைய வியக்கவைக்கும் செயல்கள் குறித்து ஒரு சிறிய அளவு கூட அறிய இயலாது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (காண்பாரார் எம்மீசன் கண்ணனை) ஸர்வேச்வரனாயிருந்து வைத்துக் க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து எனக்குக் கையாளானவனை. அவன் தானே காட்ட நான் கண்டாற்போலே காண்பார்க்குக் காணலாமித்தனைபோக்கி, ஸ்வயத்தந்தாலே சிலர்க்குக் காணப்புக்கால் காணப்போமோ? அது கிடக்க, காண்பார் சிலருண்டாயிற்று. (என் காணுமாறு) எவ்வளவைத்தான் காண்பது? அளவுடையார் சிலர் காண இழிந்தார்களென்னா, விஷயத்தைப் பரிச்சேதிக்கப் போகாதே. ஏன்தான் பரிச்சேதிக்கப் போகாதொழிகிறது? என்னில்; இதுவன்றோ அவனுடைய அபதாநம் இருக்கிறபடி. அவனுடைய ஊணாகிற ஒரு செயலைச் சொல்லப் பார்க்கில், ஸர்வலோகங்களும் ஓர் அவதாநத்துக்குப் போராது, இவ்வபதாநத்தை யுடையவனை ஒருவராலே பரிச்சேதிக்கலா யிருக்கிறதோ?

விளக்கம் - (காண்பாரார் எம்மீசன் கண்ணனை) - ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும் மிகவும் எளிமையானவனான க்ருஷ்ணனாக வந்து அவதரித்து எனக்குக் கையாள் என்று கூறும்படி நிற்பவனை. அவன் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டால் மட்டுமே நான் அவனை கண்டது போன்று மற்றவர்களாலும் காண இயலும்; இதனை விடுத்து தங்களுடைய முயற்சியால் சிலர் அவனைக் காண முயன்றால் அது இயலுமோ? இதனைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “சரி, அவனைத் தங்கள் முயற்சியால் காண இயலாது என்கிறீர்கள். அவ்விதம் சிலரால் காண முயன்றால் என்ன கூறுவீர்?”, என்றனர். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (என் காணுமாறு) - அவனுடைய எந்தச் செயலைத்தான் காண இயலும் அல்லது எந்த அளவு அவனைக் காண இயலும்? முழுமையாக இயலாது என்கிறார். “சரி, ஞானம் நிறைந்தவர்கள் அவனைக் காண்பதற்கு என்ன குறை உள்ளது?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். ஞானம் நிறைந்தவர்கள் சிலர் அவனைக் காண முயன்றனர் என்றாலும், அவனை “இத்தகையவன், இத்தன்மை கொண்டவன், இப்படிப்பட்டவன்” என்று அளவிட்டுக்கூற இயலாதபடி உள்ளான். ஏன் இவ்விதம் உரைக்க இயலாது என்றால், அவனுடைய செயல்கள் அவ்விதம் உள்ளன. உதாரணமாக, அவனுடைய உணவு என்பதைக் கூற முயன்றால், அனைத்து லோகங்களும் ஒரு பிடிக்குக் கூட போதாது. இப்படிப்பட்ட செயல்கள் கொண்டவனை யாராலும் அளவிட்டுக் கூற இயலுமோ?

வ்யாக்யானம் - “அவனுடைய செயல் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாது” என்கைக்கு, ஸ்வரூபமோதான் பரிச்சேதிக்கலாயிருக்கிறது? என்கிறார். (சேண்பால வீடோ) உயர்த்தியே ஸ்வபாவமாக உடைத்தான பரமபதமென்ன, முக்தாத்ம ஸ்வரூபமென்ன, மற்றுமுண்டான தேவாதிகளென்ன, இவற்றையுடைத்தான, (ஏண்பாலும் சோரான்) எண்ணப்பட்ட ப்ரதேசங்கள் என்னுதல், எட்டுத் திக்கும் வ்யாபித்து விடாதே நிற்கும் என்னுதல். (பரந்துளனாம் எங்குமே) இப்படி வ்யாபிக்குமிடத்தில் ஒரு குறையுண்டாம்படி யிருக்கை யின்றிக்கே, குறைவற வ்யாபித்திருக்கும். ஆன பின்பு “வ்யாபக வஸ்துவை வ்யாப்யத்திலே ஒன்று பரிச்சேதித்துக் காண்கை” என்று ஒரு பொருளுண்டோ?

விளக்கம் - அவனுடைய செயல்கள் அளவிட்டுக்கூட இயலாதபடி உள்ளது என்றால், அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை இன்னது என்று அறிய இயலுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (சேண்பால வீடோ) - “சேண்” என்றால் உயர்ந்து, “பால்” என்றால் ஸ்வபாவம். ஆக உயர்த்தி என்பதையே தனது இயல்பாகக் கொண்ட பரமபதம்; அங்கு உள்ள நித்யஸூரிகள் மற்றும் முக்தர்களுடைய இயல்பு, அங்குள்ள தேவர்களுடைய இயல்பு போன்ற பலவற்றையும் கொண்ட. (ஏண்பாலும் சோரான்) - “ஏண்பால்” என்பதற்கு இரு பொருள்கள் உண்டு; இப்படியாக உள்ள இந்த இடங்கள் அனைத்தும் என்பது ஒரு பொருள்; எட்டுத்திசையும் என்பது மற்றொரு பொருள். ஆக இந்த இரண்டையும் வ்யாபித்து நிற்பவன். (பரந்துளனாம் எங்குமே) - இவ்விதம் எங்கும் நிறைந்திருக்கும்போது, ஏதேனும் ஒரு இடத்தில் மட்டும் இல்லையோ என்ற குறை இல்லாமல் எங்கும் நிறைந்திருப்பவன். ஆக எங்கும் நிறைந்திருக்கும் ஒரு பொருளை, அந்தப் பொருளால் நிரப்பப்பட்ட மற்றொரு பொருள், தன்னை நிரப்பியுள்ள அதனை அளவிட்டுக் காண இயலுமோ?

2-8-9 எங்கு முளன்கண்ணன் என்ற மகனைக் காய்ந்து

இங்கில்லை யாலென் நிரணியன் தூண்புடைப்ப

அங்கப் பொழுதே யவன்வீயத் தோன்றிய என்

சிங்கப்பிரான் பெருமை யாராயும் சீர்மைத்தே

பொருள் - “அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்யும் ஸர்வேச்வரனும், எங்கும் உள்ளவனும் ஆகியவன் க்ருஷ்ணன்” என்று கூறிய ப்ரஹ்லாதனை அவனுடைய தந்தையாகிய ஹிரண்யன் மிகவும் கடிந்து கொண்டான்; தொடர்ந்து, “இதோ! இங்கு இல்லை பார்”, என்று கூறி, தான் அமைத்த ஒரு தூணில் ஓங்கி அடித்தான். அந்தத் தூணிலிருந்து, அந்த நொடியிலேயே, அந்த இடத்திலேயே ஹிரண்யனை அழிக்கும்விதமாகத் தோன்றிய என்னுடைய நரஸிம்ஹமூர்த்தியின் மேன்மை என்பது மனதால் ஆராய்ந்து பார்க்கக் கூடியதோ?

அவதாரிகை - “நீர் சொன்னது அநுபபந்நமாயிருந்ததீ! ‘ஒரு வஸ்துவே அநேக பதார்த்தங்களிலே குறைவற வ்யாபித்திருக்கும்’ என்றால் இது கூடுமோ?” என்ன; “கெடுவிகாள்! அவன் ஸர்வகதத்வத்தை இசையாத இரணியன்பட்டது படாதேகிடிசோள்” என்கிறார்.

விளக்கம் - அவன் எங்கும் நிறைந்துள்ளது குறித்து அருளிச் செய்ததைத் தொடர்ந்து, “ஹிரண்யனை வதம் செய்த நரஸிம்ஹத்தின் வைபவம் எல்லையற்றது” என்று கூறிய நம்மாழ்வாருடைய மனநிலை எவ்விதம் இருந்தது என்பதைக் கேள்வி பதில் மூலம் உணர்த்துகிறார். ஆழ்வாரிடம் சிலர், “நீவிர் கூறுவது சற்றும் பொருத்தமாக இல்லை. ஒரே பொருள் அனைத்து பொருள்களிலும் சிறிதும் குறைவின்றி நிறைந்துள்ளது என்றால், அது இயலுமோ?” என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “இவ்விதம் உரைத்தால் உங்களுக்குக் கெடுதலே உண்டாகும். அவன் எங்கும் நிறைந்ததைக் குறித்துச் சந்தேகம் கொண்ட ஹிரண்யன் அடைந்த நிலையை நீங்களும் அடைவீர்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எங்கும் உளன் கண்ணன்) இதுவாயிற்று அவன் சொன்ன தப்பு; ஸர்வேச்வரன் ஸர்வகதனென்றான். “மயா ததமிதம் ஸர்வம்”, “ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந்மயா” என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையாயிற்று இவன்தான் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (எங்கும் உள்ள கண்ணன்) - “கண்ணன்” என்பது அனைத்தையும் நிர்வகிப்பவன் என்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றி ஆகும். ப்ரஹ்லாதன் செய்த தவறு இதுவே ஆகும்; அதாவது, ஸர்வேச்வரன் எங்கும் உள்ளான் என்று ஹிரண்யனிடம் உரைத்தான். இது எவ்விதம் தவறு ஆகும்? கீதையில் (9-4) - மயா ததமிதம் ஸர்வம் - இந்த உலகம் முழுவதும் என்னால் நிரப்பப்பட்டுள்ளது - என்றும், கீதையில் (10-39) - ந ததஸ்தி விநா யத் ஸ்யாந்மயா - நான் இன்றி ஏதும் உண்டோ என்றால், எதுவும் இல்லை - என்றும் அவன் கூறியதைத்தானே ப்ரஹ்லாதன் உரைத்தான்; ஆக தவறில்லை.

வ்யாக்யானம் - (என்ற மகனைக் காய்ந்து) இவ்வர்த்தத்தைச் சத்ருவே சொல்லிலும் கேட்டபோதே காலிலே விழவேண்டும் வார்த்தை சொல்லிற்று; ப்ரமாண விருத்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிலும் கொண்டாட வேண்டும்படியாயிற்று ஸம்பந்தம்; ப்ருவத்தாலும் கொண்டாட வேண்டும்; “பள்ளியில் ஓதி வந்த” பள்ளி ஓதும் ப்ருவத்தில் உள்ளவையடையக் கொண்டாட்டமாயிருக்கும். அதுக்குமேலே “தன் சிறுவன்” தன் வயிற்றில் பிறந்தவன் வார்த்தை மிகவும் ப்ரியமாயிருக்கும். “வாயில் ஓராயிர நாமம்” அதுக்கு மேலே திருநாமத்தைச் சொல்லிற்று. “ஒள்ளியவாகிப் போந்த” இவை யொன்றுமில்லையாகிலும் சொன்னபோதே இனிமைதான் கொண்டாட வேணும். “ஆங்கதனுக்கொன்றும் ஓர் பொறுப்பிலனாகி” அஸஹ்யாபசாரமிறே. “பிள்ளையைச் சீறி” திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக “புத்ரன் அன்று” என்று விட்டான் அவன்; திருநாமம் சொன்னவர்களோடே தமக்கு எல்லாவுறவுமுண்டாக நினைத்திருக்கையாலே இவர் “பிள்ளை” என்கிறார். (மகனைக் காய்ந்து) வயிற்றிலே பிறந்தவனா யிருக்கச் செய்தேயும், திருநாமம் சொல்லப் பொறுக்கமாட்டாமே சீறினாயிற்று. (இங்கு இத்யாதி) “எங்குமுள்ளாகில் நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லையா யிரானே” என்று தூணை அடித்துக் காட்டினான். “அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட” “முன்பே நரஸிம்ஹத்தை வைத்து நட்ட தூண்” என்னவொண்ணாதே; தானே தனக்குப் பொருந்தப் பார்த்து நறுக்கி நட்ட தூணாகையாலே. “அவன் தட்ட” வேறே சிலர் தட்டினார்களாகில், “கையிலே அடக்கிக் கொண்டு வந்து தூணிலே பாய்ச்சினார்கள்” என்னவுமாமிறே; தானேயாயிற்று தட்டினானும். (அங்கு

அப்பொழுதே) அத்தூணிலே, அடித்தவிடத்திலே, அவனுடைய ப்ரதிஜ்ஞா ஸமகாலத்திலே.

விளக்கம் - (என்ற மகனைக் காய்ந்து) - “மகன்” என்ற பதம் ப்ரஹ்லாதனின் வயதையும் குறிப்பதற்காக ஆகும். ப்ரஹ்லாதன் உரைத்த சொற்களின் சீர்மை, அந்தச் சொற்களின் தொடர்பு, ப்ரஹ்லாதனடைய வயது ஆகிய ஒவ்வொன்றும் கொண்டாடலாம்படியிருக்க, இந்த மூன்றும் சேர்ந்தபோதிலும் இவன் காரணம் இன்றிக் கோபம் கொண்டான். ப்ரஹ்லாதன் கூறிய சொற்களை விரோதியாக உள்ள ஒருவன் கூறினால், அந்த வார்த்தைகள் உண்மையே என்று உணர்ந்து அவற்றைக் கேட்ட நொடியிலேயே அவன் கால்களில் விழவேண்டும்; அப்படிப்பட்ட சொற்களை அல்லவோ ப்ரஹ்லாதன் உரைத்தான்! தனது பிள்ளை, ப்ரமாணங்களுக்கு முரணான பொருளை உரைத்தாலும் கொண்டாடவேண்டும் என்னும்படி உள்ளதே தந்தை - மகன் உறவுமுறை ஆகும். சிறிய வயதில் இத்தனை பெரிய விஷயத்தை உரைக்கிறானே என்று ப்ரஹ்லாதனின் வயது காரணமாகவும் அவன் கொண்டாடப்படவேண்டும். இங்கு “வயது காரணமாகவும் கொண்டாடப்படும்படி” என்று உரைத்தது, பெரியதிருமொழி (2-3-8) - பள்ளியில் ஓதி வந்த - என்ற பாசுரத்தின் அடிப்படையில் ஆகும். பள்ளிக்கூடம் சென்று திரும்பிய பாலகன் அழகனா வார்த்தைகள் கூறும்போது அது கொண்டாடக் காரணமாக இருந்து விடும்; அதற்கும் மேலே அந்தப் பாலகன் பெரியதிருமொழி (2-3-8) - தன் சிறுவன் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது மகனாகவே உள்ளபோது, அந்தச் சொற்கள் மேலும் இனிமையாகவே இருக்கும். பெரியதிருமொழி (2-3-8) - வாயில் ஓராயிர நாமம் - அதற்கும் மேலே அந்தச் சிறுவன் உரைத்தது ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமம் அல்லவோ; பெரியதிருமொழி (2-3-8) - ஒள்ளியவாகிப் போந்த - இவை ஏதும் ஏற்க முடியவில்லை என்றாலும், அவன் கூறிய சொற்களில் உள்ள இனிமையையாவது கொண்டாடலாம் அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (2-3-8) - ஆங்கதனுக்கொன்றும் ஓர் பொறுப்பிலனாகி - இது எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அடியார்களைத் துன்புறுத்தும் அஸஹ்ய அபசாரம் ஆகும். பெரியதிருமொழி (2-3-8) - பிள்ளையைச் சீறி - தனது விரோதியின் திருநாமத்தை உரைத்தான் என்று காரணத்தால் “தனது மகன் அல்லன்” என்று விட்டான். ஹிரண்யன் அவ்விதம் செய்தாலும், திருநாமங்கள் உரைத்தவர்களுடன் திருமங்கையாழ்வாராகிய தனக்கு

அனைத்து ஸம்பந்தங்களும் கண்டு என்று கருதியே பெரியதிருமொழியில் (2-3-8) - பிள்ளை - என்றார். (மகனைக் காய்ந்து) - தனது வயிற்றில் பிறந்தான் என்றபோதிலும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தை உரைத்தான் என்பதைக் கண்டபோது பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் சீறினான். (இங்கு இத்யாதி) - “எங்கும் உள்ளான் என்று நீ உரைக்கிறாய் அல்லவோ? இதோ பார்! இங்கு இருக்கமாட்டான்” என்று தூணை ஓங்கி அடித்தான். ஏதோ ஒரு தூணை அவன் அடித்து அங்கு நரஸிம்ஹன் வெளிப்பட்டிருந்தால், அந்தத் தூணில் முன்பே நரஸிம்ஹனை வைத்திருப்பார்கள் என்ற சந்தேகம் எழலாம்; இது அவன் எங்கும் பரவியுள்ளவன் என்னும் கூற்றுக்கு முரணாகிவிடும்; ஆகவே பெரியாழ்வார் திருமொழியில் (1-79) - அளந்திட்ட தூணை அவன் தட்ட - தான் கட்டிய தூணை அடித்தான் - என்கிறார்; அதாவது ஹிரண்யனாகிய தானே, தனக்குப் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று கட்டிய தூண். பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-7-9) - அவன் தட்ட - மற்ற யாரேனும் தட்டியிருந்தால், அவர்கள் தங்களுடைய கைகளில் நரஸிம்ஹத்தை மறைவாக எடுத்து வந்து அந்தத் தூணிற்குள் செலுத்தியிருப்பார்களோ என்ற ஐயம் ஏற்படலாம்; ஆகவே தானே அடித்தான் என்கிறார். (அங்கு அப்பொழுதே) - அந்தத் தூணில், அவன் அடித்த இடத்தில், அந்த நொடியிலேயே; அவன் “இங்கு இல்லை” என்று கூறிய அதே நொடியிலேயே.

வ்யாக்யானம் - (அவன் வீயத் தோன்றிய) தன் தோற்றரவிலே அவன் பிணமாம்படி தோற்றின. அதிர்த்துக்கொண்டு புறப்பட்டபோதை அட்டஹாஸமும், நா மடிக்கொண்ட உதும், நெற்றியது கண்ணும், உச்சியது புருவமுமாய்க் கொண்டு தோற்றினபோது பொசுக்கின பன்றிபோலே உருகினானாயிற்று பொன்னனாகையாலே. (என் சிங்கப்பிரான் பெருமை) ஆழ்ந்தவர்க்கத்துக்காக நரஸிம்ஹமாய் உபகரித்தவனுடைய பரத்வம், இன்று சிலரால் ஆராயும்படி இருந்ததோ?

விளக்கம் - (அவன் வீயத் தோன்றிய) - தனது தோற்றத்தைக் கண்டபோதே ஹிரண்யன் பிணமாக விழும்படியாக வெளிப்பட்ட. அனைத்து லோகத்தையும் அதிர வைத்துக் கொண்டு வெளிப்பட்ட நடுங்க வைக்கும் சிரிப்பொலி, நாக்கை மடித்துக் கொண்டுள்ள உதடுகள், திருக்கண்கள் நெற்றிவரை சென்ற தோற்றம்,

புருவங்கள் உச்சத்தலை முடிய சென்ற நிலை ஆகிய அவற்றைக் கண்டு பொசுக்கிய பன்றி போலே உருகினான். (என் சிங்கப்பிரான் பெருமை) - தனது பக்தன் ஒருவனுக்காக வெளிப்பட்ட நரஸிம்ஹத்தின் மேன்மை என்பது இங்கு யாராலும் ஆராயும்படி உள்ளதோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 22)

17. முனியார் துயரங்கள் முந்திலும் இன்பங்கள் மொய்த்திடினும்

கனியார் மனம் கண்ணமங்கை நின்றானை கலை பரவும்

தனி ஆனையைத் தன் தமிழ் செய்த நீலன் தனக்கு உலகில்

இனியானை எங்கள் இராமானுசனை வந்து எய்தினரே.

விளக்கவுரை - அனைத்து ச்ருதி, இதிஹாஸம் மற்றும் புராணங்கள் ஆகியவற்றால் துதிக்கப்படுபவன்; இதனைப் போன்றே ஒத்த வேறு யானை ஒன்று இல்லை என்றுள்ள கம்பீரமான யானை போன்று செருக்குடன் உள்ளவன் - இவன் யார் என்றால், தனது அழகு முழுவதையும் அனைவரும் அனுபவிக்கும்படி, திருக்கண்ணமங்கை என்னும் திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளி உள்ள பத்தராவிப்பெருமாள் ஆவான். இப்படிப்பட்ட பத்தராவிப்பெருமானின் ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி, அவனை அண்டியவர்களின் தாபங்கள் அனைத்தும் தீரும்விதமாக, இனிய தமிழ் மொழியில் பிரபந்தம் இயற்றியவர் திருமங்கையாழ்வார் ஆவார். இந்த ஆழ்வாருக்கு, இந்த உலகில் உள்ள அனைத்துப் பாகவதர்களையும் விட, பிரியமானவராக உள்ளவர் நமது எம்பெருமானார் ஆவார். என்னைப் போன்றே அனைவரும் உய்ய வேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் அவதரித்தவர் எம்பெருமானார் ஆவார். எம்பெருமானாரின் ப்ரபாவம் பற்றி அறிந்து, அவரை அண்டிய அனைவரும் பாக்கியம் பெற்றவர் ஆவர், ஏன்? இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களுக்கு மலை

போன்று, அடுக்கடுக்காய்த் துன்பங்கள் ஏற்பட்டாலும், “இந்தத் துன்பங்கள் வந்துவிட்டதே”, என்று புலம்பமாட்டனர்; இதே போன்று அளவிட இயலாத இன்பம் வந்தாலும், “இந்த அதிசயம் நமக்கு உண்டானதே”, என்று துள்ளவும் மாட்டனர்.

அவதாரிகை - கீழெல்லாம் ஆழ்வார்களுடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டே எம்பெருமானாரைக் கொண்டாடுகிற ப்ரகரணமாகையாலே இப்படி எம்பெருமானார் செய்தருளின உபகாரத்தைக் கேட்டு தத் ஸமாச்ரயண ருசி பிறந்தவர்கள் இவ்விஷயத்தை ஆச்ரயித்தாலும் ஸுக துக்க நிபந்தமாகக் கலக்கம்வரில் செய்வதென்னென்று திருக்கண்ணமங்கையுள் நின்றருளின பத்தராவி விஷயமாக திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்த திருமங்கையாழ்வாருக்கு ப்ரியதமரான வெம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்தவர்களுக்கு ஸுகதுக்கங்கள் வந்து மேல் விழுந்தாலும் ஹர்ஷாமர்ஷங்களாலே சலியார்க ளென்கிறார்.

விளக்கம் - இங்கு உள்ள பாசுரங்கள் அனைத்தும் ஆழ்வார்களுடைய ஸம்பந்தம் என்பதைக் கொண்டு எம்பெருமானாரைக் கொண்டாடுகிற விதமாக உள்ளன; இவ்விதம் உள்ளது கொண்டு எம்பெருமானாரை உணர்ந்து, அவர் செய்தருளும் உபகாரங்களை எண்ணி, அவருடைய திருவடிகளை அண்டி நின்றாலும், இன்ப துன்பங்களுடைய காரணமாகக் கலக்கம் உண்டானால் என்ன செய்வது என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். திருக்கண்ணமங்கை என்ற திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பத்தராவிப்பெருமாள் குறித்து திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்த திருமங்கையாழ்வாருக்கு மிகவும் பிடித்தமான எம்பெருமானாரை அண்டி நிற்பவர்களுக்கு எத்தனை இன்ப துன்பங்கள் வந்தாலும், அதன் இன்ப துன்பங்கள் காரணமாக அவர்கள் தளரமாட்டார்கள் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கலைபரவும்) “ஸர்வே வேதா: யத் பதமாமநந்தி”, “வேதாசுஷராணி யாவந்தி படிதாநி த்விஜாதிபி: தாவந்தி ஹரிநாமாநி கீர்த்திதாநி ந ஸம்சய”, “வேதே ராமாயணே புண்யே பாரதே பரதர்ஷப ஆதௌ மத்யே ததாந்தேசே விஷ்ணுஸ் ஸர்வத்ர கீயதே” என்கிறபடியே ஸகல ச்ருதி ஸ்மர்த்தீதிஹாஸ புராணங்களாலும் ஸ்துதிக்கப்படுமவனாய். (தனி யானையை) “த்யாவா ப்ர்த்வீ ஜநயன் தேவ ஏக:”,

“ஸ யச்சாயம் புருஷே யச்சா ஸாவாதித்யே ஸ ஏக:”, “திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:” என்கிறபடியே அத்விதீயமாய் மத்தகஜம் போலே செருக்கை யுடையனாய்க் கொண்டு. (கண்ணமங்கையுள் நின்றானை) “முத்தின் திரள் கோவையை பத்தர் ஆவியை நித்திலத் தொத்தினை அரும்பினை அலரை அடியேன் மனத்து ஆசையை அமுதம் பொதி இன் சுவைக் கரும்பினைக் கனியை சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே” என்கிறபடியே தன்னுடைய போக்யதையை எல்லாருமநுபவிக்கும்படி திருக்கண்ண மங்கையிலே யெழுந்தருளி யிருக்கிற பத்தராவியை.

விளக்கம் - (கலைபரவும்) - ஸர்வே வேதா: யத் பதமாமநந்தி - யார் ஒருவனுடைய ஸ்வரூபத்தை எல்லா வேதங்களும் சொல்லுகின்றனவோ - என்றும், வேதாஷ்டராணி யாவந்தி படிதாநி த்விஜாதிபி: தாவந்தி ஹரிநாமாநி கீர்த்திதாநி ந ஸம்சய - வேதங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு பதமும் பகவானைக் கூறுவது மட்டும் அல்லாமல், ஒவ்வொரு எழுத்தும் பகவானையே கூறுகிறது என்னும்போது, அனைத்து வேதங்களும் பகவானைக் குறிக்கின்றனவா இல்லையா என்னும் ஐயம் எப்படி எழும்? - என்றும், ஹரிவம்சம் பவிஷ்ய பர்வம் (132-95) - வேதே ராமாயணே புண்யே பாரதே பரதர்ஷப ஆதௌ மத்யே ததாந்தேசே விஷ்ணுஸ் ஸர்வத்ர கீயதே - பரத குலத்தில் உயர்ந்தவனே! மஹாவிஷ்ணு குறித்து வேதங்களின் தொடக்கம், மத்தி, இறுதி ஆகியவற்றிலும், இராமாயணம் மற்றும் மஹாபாரதத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்றபடி அனைத்து ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிகாசம், புராணம் ஆகியவற்றால் துதிக்கப்படுபவனும். (தனி யானையை) - மஹாநாராயண உபநிஷத் - த்யாவா ப்ர்த்வீ ஜநயன் தேவ ஏக: - ஒருவனே ஆகிய அந்தத் ஸர்வேச்வரன், பூமி போன்ற அனைத்தையும் கைகளாலும் சேர்த்துப் பிடிக்கின்றான் - என்றும், ஸ யச்சாயம் புருஷே யச்சா ஸாவாதித்யே ஸ ஏக: - அவனே ஆதித்ய மண்டலத்தில் உள்ள புண்டரீகாஷ்டன் - என்றும், ஸுபால உபநிஷத் - திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண: - பரமபதத்திலிருக்கும் தேவனான நாராயணன் ஒருவனே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இதனைப் போன்று இன்னொன்று உண்டு என்று கூற இயலாதபடி உள்ள மதம் கொண்ட யானை போன்று செருக்கை உடையவனும் ஆகிய. (கண்ணமங்கையுள் நின்றானை) - பெரியதிருமொழி (7-10-1) - முத்தின் திரள் கோவையை பத்தர் ஆவியை நித்திலத்

தொத்தினை அரும்பினை அலரை அடியேன் மனத்து ஆசையை அமுதம் பொதி இன் சுவைக் கரும்பினைக் கனியை சென்று நாடிக் கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னுடைய இன்பம் அளிக்கவல்ல திருமேனியை எல்லாரும் அனுபவிக்கும்படியாகத் திருக்கண்ணமங்கை திவ்யதேசத்தில் எழுந்தருளியுள்ள பத்தராவிப் பெருமாள்.

வ்யாக்யானம் - (தண்டமிழ்செய்த) “நின் தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே” என்கிறபடியே அவனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளாகிற ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌரவத்தாலே தன்னை அப்யஸித்தவர்களுடைய ஸகல தாபங்களு மாறும்படிச் ச்ரம ஹரமாய் த்ரமிட பாஷாரூபமாக ப்ரபந்தீகரித்தருளின. (நீலன்றனக்கு) திருமங்கையாழ்வாருக்கு. “கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று காதலால் கலியனுரை செய்த வண்ணவொண்டமிழ்” என்று ஆழ்வார்தாமே யருளிச்செய்தாரிநே. (உலகிலினியானை) இவ்விபூதியிலே ஸமஸ்த பாகவத ஜநங்களுக்கும் அதிப்ரியகரரான. “பரகால முகாப்ஜ மித்ரம்” என்று ஜீயருமருளிச் செய்தாரிநே. (எங்களிராமாநுசனை) என்னைப் போலே எல்லாரையு முத்தரிப்பிக்கைக்காக வந்தவதரித்தருளின எம்பெருமானாரை. (வந்தெய்தினரே) “ஸ்ரீமான் ஆவிரபூத்தபூமௌ ராமாநுஜ திவாகர:” என்னும்படியான ப்ரபாவத்தை யறிந்து வந்து ஸபங்தி பண்ணி ஆச்ரயித்த பாக்யவாந்கள்.

விளக்கம் - (தண்டமிழ்செய்த) - பெரியதிருமொழி (7-10-10) - நின் தனக்கும் குறிப்பாகில் கற்கலாம் கவியின் பொருள்தானே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், விபூதிகள் போன்ற பலவற்றையும் உள்ளது உள்ளபடி வெளிப்படுத்திய கம்பீரம் காரணமாக, “பெரியதிருமொழி” என்னும் தன்னைக் கற்க வல்லவர்களுடைய அனைத்து துன்பங்களும் நீங்கும் விதமாக தமிழ்மொழியில் அமைந்துள்ள ப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்த. (நீலன்றனக்கு) - திருமங்கையாழ்வாருக்கு. பெரியதிருமொழி (7-10-10) - கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனென்று காதலால் கலியனுரை செய்த வண்ண வொண்டமிழ் - என்று ஆழ்வார் தனது திருவாக்கு கொண்டு அருளிச்செய்தது காண்க. (உலகிலினியானை) - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்து பாகவதர்களுக்கும் மிகவும் ப்ரியமாக உள்ளவராகிய. யதிராஜ விம்சதி (2) - ஸ்ரீபட்டநாத பரகால முகாப்ஜ

மித்ரம் - சூரியனைக் கண்டு தாமரை மலர்வது போன்று இராமாநுசரைக் கண்டவுடன் அர்ச்சையில் (விக்ரஹம்) உள்ள பெரியாழ்வாரின் முகமும், திருமங்கையாழ்வாரின் முகமும் மலர்கின்றன - என்று ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்தது காண்க. (எங்களிராமாநுசனை) - என்னைப் போன்றுள்ள அனைவரையும் கரை ஏற்றுவதற்காக வந்து அவதரித்தருளிய எம்பெருமானாரை. (வந்தெய்தினரே) - ஸ்ரீமான் ஆவிரபூத்பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - சூரியனைக் கண்டு இருள் விலகுவது போன்று, எம்பெருமானாராகிய சூரியனைக் கண்டு நம்முடைய பாவங்கள் விலகுகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அவருடைய ப்ரபாவத்தை நன்றாக அறிந்து கொண்டு அண்டி நிற்கும் பாக்கியம் செய்தவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (முனியார் துயரங்கள் முந்திலும்) துக்கங்களானவை அஹமஹ மென்கையாய் வந்து மொசிந்தாலும் இது வந்தேயென்று வ்யாகுலப்படார்கள். முனிவு - வெறுப்பு. (இன்பங்கள் மொய்த்திடினுங் கனியார் மநம்) ஸுகங்களானவை ஏகோத்தியோகேந வந்து திரண்டாலும் இந்த அதிசயம் நமக்கு வந்ததேயென்று பக்வ பலம் போலே மநஸ்ஸில் ஏகாகாரங்களாய். மொய்த்தல் - திரளுதல். “ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய நோத்விஜேத் ப்ராப்ய சாப்ரியம்” என்றாரிறே கீதாசார்யரும். “மதந கதறை: ந க்லிச்யந்தே யதீச்வர ஸம்ச்யா:” என்று இவ்வர்த்தத்தை அபியுக்த்தரு மருளிச் செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (முனியார் துயரங்கள் முந்திலும்) - துன்பங்கள் அவர்களிடம் “அஹம் அஹம் = நான், நான்” என்று போட்டியிட்டுக் கொண்டு வந்தாலும், “இவை இவ்விதம் வந்ததே” என்று வருந்தமாட்டார்கள். (இன்பங்கள் மொய்த்திடினுங் கனியார் மநம்) - இன்பங்கள் அனைத்தும் முழுவதுமாகத் திரண்டு வந்தாலும், “இப்படிப்பட்ட அதிசயம் நமக்கு நிகழ்ந்ததே” என்று அதற்கும் துள்ளாமல் ஒரே போன்று மனம் கொண்டவர்களாக இருப்பர். கீதை (5-20) - ந ப்ரஹ்ருஷ்யேத் ப்ரியம் ப்ராப்ய நோத்விஜேத் ப்ராப்ய சாப்ரியம் - விருப்பமான பொருளை அடையும்போது மகிழாமலும், விருப்பம் இல்லாத ஒன்றை அடையும்போது கலங்காமலும் - என்றது காண்க. இதனை வேதாந்த தேசிகரும் தனது யதிராஜ

ஸப்ததியில் (45) - மதந கதநை: ந க்லிச்யந்தே யதீச்வர ஸம்ச்யா: - யதிராஜரை அடைந்தவர்கள் காமத் துன்பங்களில் சிக்கிக் கொள்வதில்லை - என்று அருளிச்செய்தமை காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்